

El senyor Josep els havia explicat que ella vivia a Barcelona, però era filla d'un país de l'est d'Europa. Quan parlava se li notava un accent diferent del nostre.

–Era prima, de pell molt blanca, que tan sols a l'estiu agafava una gota de color. Tenia uns ulls blaus com el cel i uns cabells rossos recollits amb una gran trena que li arribava fins a les natges, plena de cintes de coloraines. Més o menys com vostè l'ha descrit –continua explicant en Joan del Sord.

Durant l'hivern jugava a un joc amb les criades o amb alguna dona de Ginestarre o d'Esterra, que consistia a combinar lletres per fer paraules. Cada jugador, sense veure-ho, agafava un nombre de fitxes, cada una de les quals tenia una lletra.

–Si no ho recordo malament, s'agafaven nou fitxes –comenta–. Llavors cada jugador, amb les lletres que tenia a sobre un tauler, les combinava, i guanyava qui podia fer la paraula amb més lletres o fer més paraules. No me'n recordo gaire. El tauler era semblant al d'escacs, però tenia uns quadres de color vermell. Es veu que es tractava d'un joc que al seu país s'hi jugava molt.

A la primavera i a l'estiu, sempre sortia a caminar o a muntar a cavall amb el seu marit. També s'estava llargues estones asseguda en un balancí a l'eixida de la casa badoquejant o parlant amb algú. També

llegia molt i escrivia. Quan feia bon temps, de tant en tant, el senyor Josep i la senyora marxaven a la Pobla de Segur a dinar a la fonda Cortina, on feien cuina francesa.

Hi havia temporades que la senyora no sortia de l'habitació. Només dormia i llegia. Es feia portar el menjar a l'habitació. Aquest estat li podia durar més d'una setmana. Algunes temporades es passava matí i tarda tocant un instrument que semblava una arpa, i cantava cançons en un idioma que els altres no entenien.

—Però el més estrany de tot el que va passar en aquella casa va succeir durant l'any del grip, aquell mes d'octubre de l'any 1918—recorda en Joan—. Molta gent de la Vall va emmalaltir. No hi havia ni metges, ni medecines. Tan sols alguns remeis populars que ajudaven a alleujar la febre dels engripats.

Per tots els pobles de les Valls es feien misses i promences a sant Sebastià per veure si podia deslliurar-los d'aquell flagell. Els capellans no paraven d'aconsellar recolliment i dieta per combatre el mal.

—A la senyora, no sé per quina raó, no li va semblar gens bé això de la dieta i el recolliment. De seguida, va dir a tothom que era una bestiesa, que el que s'havia de fer era menjar el millor que hi hagués al rebost, ben regat amb vi del millor de què es disposés. Per

fer-ho més rodó va persuadir el seu marit perquè fes pujar uns quants músics de Tremp per fer un ball a l'eixida de la casa. Va dir que d'aquesta manera segur que espantarien tots els mals.

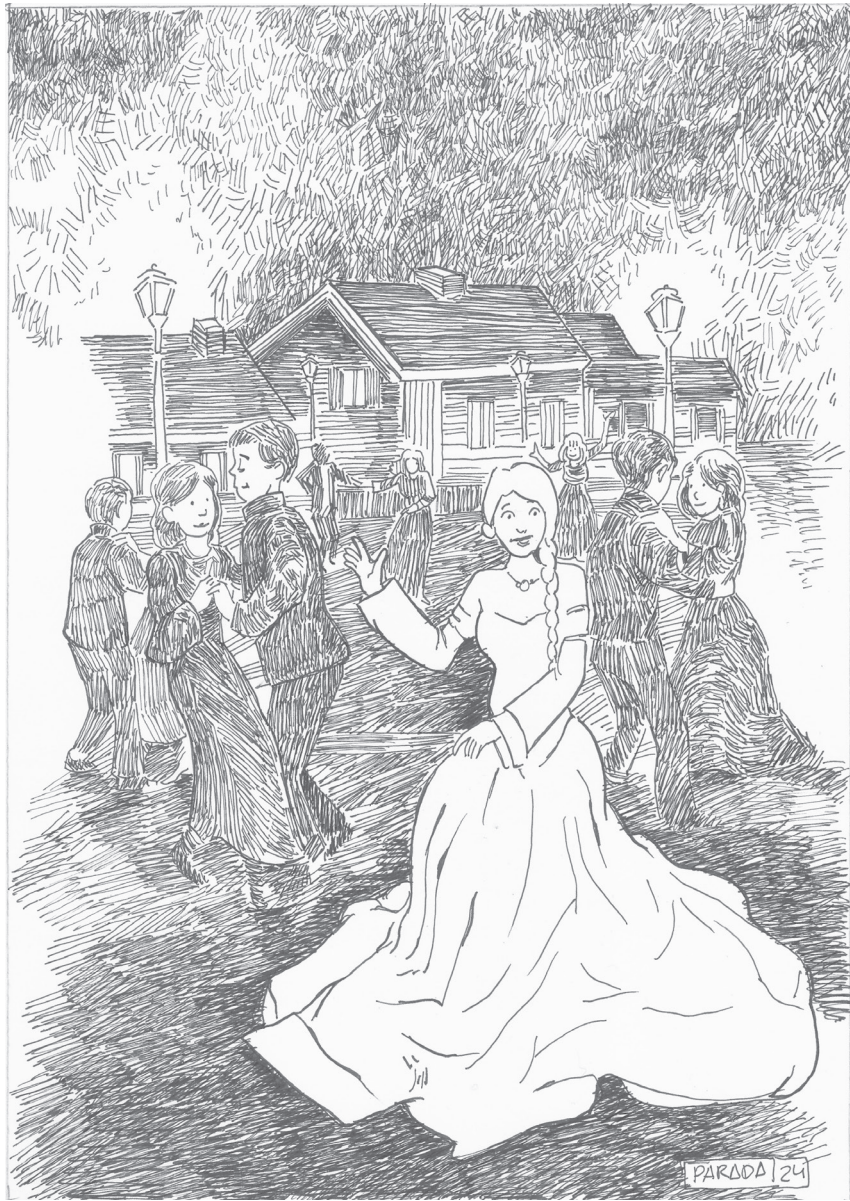
Així doncs, van convidar tota la gent de la Vall. Ella i les dues criades de la casa van fer uns cartells anunciant la festa i els van anar a repartir per tots el pobles de la Vall de Cardós.

El ball va ser un èxit. La Kitten va ser l'amfitriona, plena de joventut i bellesa. Va lluir un vestit llarg escotat i un collaret de perles. Era l'admiració de tothom. El senyor Josep la contemplava extasiat.

Aquella tarda de diumenge es va fer gresca i xerinxola fins tard. La gent va ballar, beure i menjar tant com va voler. Va ser una tarda de disbauxa i diversió. Tothom va estar molt content i, per un instant, la gent es va oblidar dels problemes que tenia i del flagell del grip que els amenaçava.

Però això no va caure gens bé als capellans de la Vall, sobretot, al d'Esterra, que es va enfadar molt. Va dir que aquell fet de luxúria i de transgressió només portaria més desgràcies.

—Però, fet i fet —recorda en Joan—, no sé si per la dieta, les oracions, el ball, la festa, el menjar, el vi o vés a saber què, l'epidèmia de grip a partir d'aleshores va anar minvant. Ja no hi va haver més casos de grip i els que la tenien es van anar trobant

bé. Al cap d'unes setmanes tothom estava curat i la grip havia desaparegut d'aquestes contrades.

Però la Kitten, que ja estava molt prima, al cap d'unes setmanes, va començar a no voler sortir de l'habitació i no voler menjar, una cosa que ja havia fet altres vegades. El senyor Josep, com cada vegada que li passava això, estava preocupat. No sabia què fer. Algun dia semblava que li havia passat la desgana i menjava com tres persones, però, de seguida, li venien basques i anava a vomitar. Cada cop es va anar afluïnt més i més, fins que, malauradament, va morir, probablement de misèria.

—Algú va fer córrer que tot això era un càstig per la gosadia que havia tingut de fer una festa en temps d'epidèmia —va concloure en Joan—. El que va ser jo no ho sé, perquè la senyora sempre havia estat mancada de salut. Aleshores el senyor Josep es va enfonsar en un mar de tristesa i pena. Mai més va poder superar el buit que va deixar en la seva vida la Kitten. Encara no havia passat un any quan el van trobar mort al llit. Des de llavors la casa resta tancada.

—És una història molt commovedora.

—Sí que ho és. Aquella dona, Iekaterina Ivànovna, va fer feliç el senyor Josep i, quan va morir, se li va acabar el sentit de viure.

—M'agradaria poder entrar a la casa.